

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι ένα
κι'όλο τὰ συνεισθημένα.

Δέκατον κι'έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτ'ὲ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅτ'ὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπὶ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι'ὅπου ἀπ' ἐξοῦ θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτη τοῦ Νοεμβρίου
κι'ἀρχὴ Βουλευτηρίου.

Ἑπτακόσα κι' ἑπτὰ καὶ τριάντα
κι'ὁ «Ρωμηὸς» ξαναρχίζει σὰν πάντα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὁκέτος.

Π.—

Βρὲ καλῶς τὸν Θεατρῶν,
ποῦ θιάσους μοῦ σκαρφαίνει,
καὶ συνθέτει δράματα
τώρα 'στὰ γεράματα,
καὶ τοῦ κάπνισε νὰ κἀνῃ
πότε τὸν Ἀριστοφάνη,
κι' ἄλλοτε τὸν Μολιέρου...
φοῦ σου, Θεατρῶν γέρο.

Βρὲ δὲν 'ντρέπεσαι νὰ βγαίνῃς 'στὰ σκινίδι τῶν Σκηνῶν
καὶ νὰ κἀνῃς ὑποκλίσεις 'στὸ φιλόμουσον κοινόν;
Δὲν μοῦ λές, βρὲ κοκκαλιάρη,
ποῦ τὴν ἔβηκες τόσο χάρι;
ποῦ τὰ ξέρεις τόσα σκέτσα, κι' ἔμαθες νὰ χαιρετᾷς
σὰν τοὺς ἄλλους ποιητὰς;

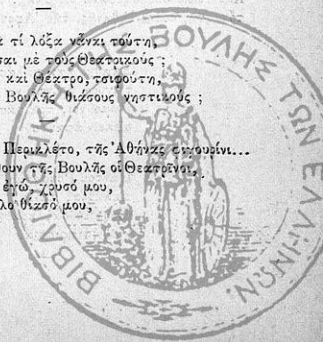
Ποία χάρις καὶ λεπτότης!... τί χαιρετισμὸς κι' ἐκεῖνος!...
'πές μου τὸν «Ρωμηὸν» θὰ βγάλῃς ἢ θὰ γίνῃς θεατρίνος;

Δρὸ δουλειᾶς μὲν νὰ κἀνῃς δὲν εἰν'εύκολο ποτέ,
κι' ἔπειτα παρκαπονδῆται μερικοὶ συνδρομηταὶ
πῶς ἀργεῖς νὰ βγάλῃς φύλλο, καὶ κἀνένας, Θεατρῶν,
τακτικὰ δὲν θὰ πληρώνῃ.

Δὲν 'ντρέπεσαι χειρόγραφα νὰ πέρνῃς ὑπὸ μᾶλῃς
σὰν λόγιος χαμᾶλης,
καὶ μέσῃ 'στὸν Νοέμβριον μὲ λᾶσπαις καὶ μὲ κρύα
νὰ πληκαίῃς 'στὰ Θεάτρα καὶ βράδυ καὶ πρωί,
νὰ βάζῃς τὴ φανήλῃ σου 'ψηλὰ 'στὰ θεωρεῖα
νὰ φαίνεται τὸ Θεάτρο πῶς ἔχει συρροή;

Μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ τί λόζα γένηι τούτῃ,
ποῦ πᾶς κι' ἀνακατεύεται μὲ τοὺς Θεατρικοὺς;
κι' ἂν θέλῃς παρκατῆναι καὶ Θεάτρο, τσιρούτῃ,
δὲν πᾶς νὰ βλέπῃς τῆς Βουλῆς θιάσους νησιτικούς;

Ὁ Φασ.—Χαῖρε, εἰς Περικλέτο, τῆς Ἀθήνης ἐκνοῦνι...
μόλις ἄκουσα πῶς ἔβλῃσαν τῆς Βουλῆς οἱ Θεατρίνοι,
ἔφρασα κι' ἐγὼ γουρὸς μου,
τὸν μεγάλον θιάσον μου,

κι' ἦλθα γρήγορα ν' ἀκούσω πατριώτας Θεατρίνους,
στηθοκτύπημα και θρήνους.

Πέρασα πού λές ὠραία
'στὸν εὐώδη Φαληρέα,
καὶ κυττούσα μὲ χαρὰ
τοῦ Φαλήρου τὰ νερά.

Ἔχασα μὲ τοὺς ἀργούς
καὶ τοὺς δρώντας Ὑπουργούς.
Περπατοῦσαν χερί χερί
κάτω 'στὴν ἀκρογιαλιά...
βλέπεις ἦταν κλοκαῖρι
καὶ δὲν εἶχανε δουλειά.

Τοὺς ἔβλεπα κι' ἐκείνους
μὲ Μίς καὶ μὲ Μυλλαῖδες
νὰ βλέπουν Θεατρίνους,
πομπικίζαν τοὺς Ἰ' λ ε ν τ ζ έ δ ε ς,
κι' ἔβγαζαν 'σθερακάδα
νὰ πάρουνε φρεσκάδα.

Κάθε μεγάλη μούρη
'τέντωνε τῆς ἀρίδες,
κι' ἔβλεπα τὸν Βουδούρη
νὰ τρώη σιναγρίδες.

Ὁ καθένas παραιτοῦσε
τῆς δουλειᾶς τὴν στενοχώρια,
κι' ὁ Ρωμάνος ἐκρατοῦσε
κυριῶν ἐπανωφόρια.
Σούρτα φέρτα 'στὴν Πλατεῖα,
ὄλο καὶ διπλωματία.

Ὁ Σιμόπουλος μονάχη μὲ σπουδὴ καὶ σοβαρὸ
σὰν γλεντζές μὲ τοὺς γλεντζέδες δὲν 'περνοῦσε τὸν καιρό.
Τὸν ἐσκότιζαν σπουδαῖοι οἱ τοῦ κράτους θησαυροὶ
κι' ἔβασάνινε τὸν νοῦ του τί περισσεύει νὰ 'ερῇ.

Κι' ὁ Στάης, πού διόρθωσε δικαίλους καὶ Σχολεζά,
ἐπῆρε τὸ τουφέκι του κι' ἐπῆγε γιὰ πούλια,
κι' ἀντὶ νὰ πιάσῃ, Περικλῆ, καὶ τσίχλα κὰν κατσούφι,
ἐπίασε μία νύφη.

Καὶ τώρα δύο στέφανα θὰ βάλῃ, παπαγάλο,
τόνα τῆς κόρης Ἀθηνᾶς, τῆς Ἀφροδίτης τ' ἄλλο.

Σπαχιά καὶ παλάσκακι
τριγύρω βροντοῦν,
Ρωμιοῦνοι, τραγιάσκακι,
σ' ἐκεῖν' ἀπαντοῦν.

Παντοῦ Ρουμανία,
παλάβρα, μακία,
τσουμποῦσα, κρασιζά,
γοροί, Κηρσιζά.

Τί λόξα κι' ἐκείνη!...
πολὺ συνεκίνει
κι' ἐμὲ κατὰ βάθος
τῶν Βλάχων τὸ πάθος.

Βοή, πανηγύρεις,
καὶ κόντρα τραγιάσκα
φρονάζω φρενῆρες
μὲ χάριτην κάσκα.

ὦ! χαίρετε, νίκαι,
Δακία παληά,
τὸ κράτος μας βρῆκε
μαζί σου δουλειά.

Σ' ἐχόρτασαν λόγια
σουρτοῦκα καὶ φρούταις,
κι' εὐρῆκαν ἀγώγια
τ' ἀμάξια κι' ἡ σούταις.

Καὶ κύτταξα καὶ σὲνα, κασιδιάρη,
μ' ἐκείνου σου τὸ μούτρο τὸ χαμάλικο
νὰ ρίχνεσαι 'στὸ μαῦρο τὸ χαιδίρι
μέσα τοῦ Θενοπούλου τὸ μπακάλικο.

Κι' ὁ κόσμος, πού τὸ μαῦρο δὲν γνωρίζει
καὶ ξέρει τὸ καλὸ νὰ τὸ τιμᾷ,
ἐτρώγε τὸ χαιδίρι πού κοστίζει
σὰν νάτρωγε χυδαῖο ταρμαζ.

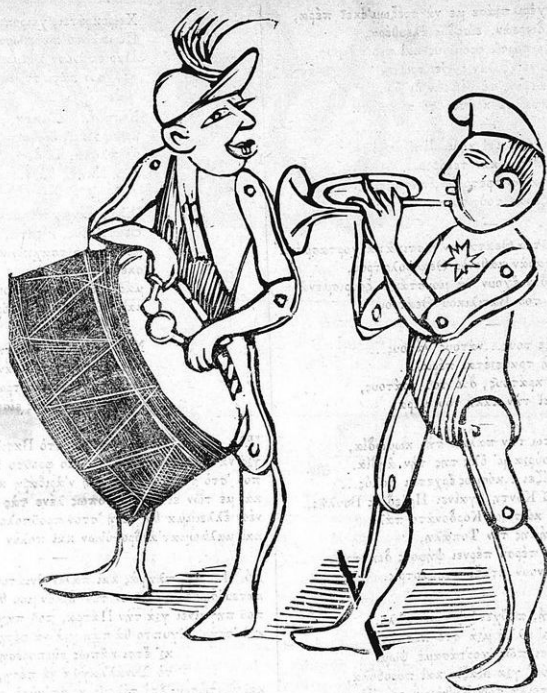
Τραγιάσκα μανιωδῆς ἐμυκάτο
κι' ἀδείκασε τὸ βαρέλι τὸ γεμάτο.
Καὶ σὺ τραγιάσκα σκούζοντας, λιμάρη,
πῆρες καὶ γιὰ τὸ σπῆτι σου χαιδίρι.

Ὁ Περ.— Τί διάβολο νὰ κἀνῇ, Φασουλή...
βλέπεις ἐθνοσάστηκα πολὺ
σὰν εἶδα δωρεὰν σπακίζον εἶδος...
μόνον εἰς τὰς ἐξάψεις τῆς πατρίδος,
μόνον εἰς τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις
μπορεῖς χαιδίρι μαῦρο νὰ χορτάσης.

Κι' ὁπότεν, Φασουλή, παραπεινοῦσα
κι' ἐλμιάκα μὲ μάτια σὰν γαρίδες,
ἀμέσως γιὰ Ρωμιοῦνος ἐπερνοῦσα
κι' ἐτρώγα δωρεὰν δυὸ τρεῖς μερίδες,
κι' ἐφρένιζα γιὰ τέτοια συμπαχία,
ποῦχε καὶ δωρεὰν ἐξονοχοῖε.

Ὁ Φασ.— Νέα νίκη τοῦ Ρωμάνου!...
νὰ τραπέζι τοῦ Σουλτάνου
'στῶν Ρωμηῶν τὸν Πρεσβευτὴ
καὶ τοῦ μίλησε 'στ' αὐτί.
Ξαπλωμένος 'στὸ μεντέρι
τί νὰ τούπε; ...παῖς τὸ ξέρει;

Κι' ὁ Βουδούρης, πού δὲν ξέρεε τί στεφάνια νὰ τοῦ κάμω,
λέγει βροντωδῶς πρὸς ὅλους

πώς ἀμόλησε τοὺς Στόλους
καὶ κατέλαβαν τὴν Σμύρνην, καὶ κατέλαβαν τὴν Σάμο,
μόλις εἶδε πῶς ἀρμάδες κι' ἡ Γαλλία ναυλοχεῖ
κι' ἔκανε τῆς Μιτυλήνης ἄρον ἄρον κατοχή.

Κι' ἂν δὲν ἔπερτε πανοῦλα, Περικλέτο μπεγλιδάνη,
καὶ 'στῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι,
τότε πᾶς θὰ κουτουλοῦσε κι' ὁ Ρωμάνος μὲ τὰς τέρας,
κι' οἱ πλανώμενοί μας Στόλοι
θὰ 'πηγαίναν καὶ 'στὴν Πόλι
νὰ μᾶς φέρουνε σεκέρια.

Βλέπεις ὅμως ἀτυχία
τώρα πάλι δὲν ἀφίνει
καὶ μὲ Τούρκους συμμαχία
τοῦ Ρωμαϊτικοῦ νὰ γίνη,

κι' ὅπως ἦλθαν οἱ Ρωμιοῦνοι μὲ τὸν Τοταίεσκο τότε
κι' ἐγχορτάσανε χαβιζὰ χортаσμένοι πατριῶται,
νᾶλθουν τώρα 'στὴν Ἀθήνα καὶ Σοφάδες φοιτηταὶ
καὶ διάφοροι φεσάδες, ποὺ δὲν ἦλθανε ποτέ,
κι' ἀγκαλιάζοντας καθένα λογιώτατον φεσά
νὰ φωνάζουμε ατραγιάσκα καὶ Τουρκία τὸς γιγασά.

Ὁ Περ.— Ἀχ! ἂς ἦρχοντο καὶ Τούρκοι, σύμμαχοί μας θιασῶται,
νᾶμην μὲς στοῦ Θανοπούλου κι' ἄλλη μὴ φορὰ σὺν τότε.

Ἀπ' αὐτὰς τὰς συμμαχίας,
ποὺ ξεσποῦν εἰς εὐωχίας,
μέγα κέρδος πρέπει νᾶχῃ
πρὶν ἀπ' ὅλα τὸ στομάχι.

Ὁ Φασ.— Πῶς θέλω καὶ μὲ Τούρκους νὰ γίνη συμμαχία
νὰ μὴ σαπίζουν ἔτσι τὰ δρῶντα τὰ στοιχεῖα,
μὲς 'στὴν Σταμποῦλ νὰ πᾶμε φορῶντας ρουστανέλα
σὺν ἥρωες γενναῖοι,
κι' οἱ φίλοι μας οἱ νέοι
νᾶλθουν ἀπὸ τὴν Πόλι καὶ 'στὴν κορφὴ κανέλα.

Φέρε με, Περικλέτο μου, μὲς 'στὴ Βουλὴ τοῦ κράτους
νὰ 'δῶ τοὺς Θεατρίνους τῆς τοῦς ρητορικοτάτους.
Ἐμπρὸς 'στὰ παρασκῆνια καὶ μῆσα 'στὴ Σκηνὴ
νὰ 'δοῦμε τί παράστασις κι' ἐφέτος θὰ γενῇ.

Καὶ σήμερὰ σὺν κι' ἄλλοτε μὲ πατριῶτου γκρίσιαμα
'στὰ θεωρεῖα φέρε με, ποὺ τὰ νοικιᾶς χάρισμα,
καὶ βλέπεις ἐνὰ θεῶμα, ποὺ σπαρταρᾷ 'στὰ γέλοια,
καὶ νὰ διαβᾷς ἀρχινᾷ τοῦ Πάλλη τὰ Βαγγέλια.

Ὁ Περ.—'Από τὸ χέρι πιάσει με νὰ τρέξω· ἔκει πέρα, ποὺ μπαίνουσιν αἱ δυνάμεις, εἰσοδὸς εὐθυτέρᾳ, καὶ βλέπεις ἴσῃ ἐξώπορτα φρουροὺς καὶ περιπόλους, ποὺ φόρο δὲν γυμνάζουν, ζυλῆνες Θεατρῶν, καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ Θεάτρον, τὸ δωρεὰν δι' ὅλους, θάρρῃ πῶς ἀκρίβωτα τὸ κράτος τὸ πληροῖν.

Ἔλα ν' ἀκούσῃς δράματός καὶ κωμωδίας ἄγρια καὶ μπάσους καὶ τενόρους, καὶ πόσκι κίτκις ἐσχατὸν ἐρέτος τ' ἀποσπάσματα, ποὺ μάζευαν τοὺς φόρους.

Ὁ Φασ.—Βλέπω μοῦτρα Θεατρῶν νησιτικὰ καὶ χορτασμένα νὰ μορφαῖουν πρὸς γὰρὰν καθένος Θεατρολάτρου, μόνον ποὺ καὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὰ μυστάκια ζουριμένα ὅπως τοὺς ἡθοιοὺς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.

Κύτταξέ τους...νάτους νάτους...
ἡ Σκηνὴ τραβεῖται πέρα...
μὴ τοῦ κράτους, δὺς τοῦ κράτους,
τρεῖς καὶ τὴν κακὴν τοῦ μέρα.

Δὲν ἀπέκκωκ νὰ βλέπω τὴν παλὰ τὴν κωμωδίαν, ποῦναι πάντοτε κινούμενα μ' ἑλὴν τὴν ἀηδίαν. Νά! τὸ Θεάτρον ἀρχίζει...κόσμος ἐρχεται πολὺς... κάποιος ἄνθρωπος τοῦ Κόντη βγκίνει Πρόεδρος Βουλῆς, ὁ Κορδόνος ἐκθέτει κάποιον Κορδονάτο πάλι καὶ ὁ Ζακίμης τὸν Τοπάλη, καὶ ὁ Τοπάλης σὰν καὶ πέρου πένει ψήφους δεκατρεῖς, καὶ οἱ Κικέρωνες παχίνουν ἀταξί λοκομοτρεῖς.

Ὁ Κορριάτης μὲ φωνή, ποῦχει τόσο μέταλλο, δίνει μὴ ὅτ' ἀκρῆ καὶ ἄλλη μὴ ὅτ' πέταλλο. Ὁ Σιμόπουλος φωνάζει πῶς γορτάσκει ψωμί καὶ πῶς κατὰ περισσεύει γὰρ Μαζὶ καὶ πυροβόλα, ὁ δὲ Στάης πῶς θὰ στελεῖ τὸν Κυθῆρον τὸν Ἐρμῆ ἵσῃ πρωτεύουσα τῆς Βιέννης νὰ τοῦ βάλλουν λίγη κίλλα, καὶ ἀπ' τὴν Βιέννη νὰ γυρίσῃ κολλημένος με τοῖσι.

Ὁ Θεοδώρης, ὅν καὶ ἔπασσε μὲς ἀπὸ τὴν καρτσα, μὴ τοῦ βιστοῦν τὰ κότσα. Πέρτει ἀπὸ τὴν ἀμύκη... πολὺ ψηλὰ σηκώνεσαι... δὲν πέρτεις... χωντακνόμεσαι.

Τὸν ὕψωσε μετέωρον ἡ τῆς ἀμύκης πτώσις, ὁ δὲ Ζακίμης μὲ βάρυ τὴν αὐστηρὰν δικταρεῖ ἐγκράτειαν τῆς γλώσσας.

Ὁ λαὸς οἰσθηλατικὸς εἰς ἡμέρας τῶσαν κτύπων παρεστῆρ' ὑπὸ μανίας οἰσθηλατικῆς τῶσαν καὶ ὡς κατὰ τῶν ἀμειλίχων κατὰ μέτωπον καὶ ὡς καὶ μετὰ κατὰ τῶν Βουλῶν τὰς συνταράξεις, ὁ γνορίζων νὰ κατὰ γὰρ χαλινῶν ἀχλινῶν δὲν ἐκάρτης καὶ ἐκείνου τῶν ἀλόγων τῆς ἀμύκης.

Ὁ δαμάσκει καὶ δαμάζειν ἀδαμάτους ἐκλογεῖ δὲν ἐδάμασε τοὺς ἵππους, τοὺς μακέντας ἐξ ὄργης, καὶ σκοινίσκτας τὴν χαίτην εἰς τὰ γάμματα τῆς γῆς.

Χειροκρότει, χειροκρότει,
Περικλέτο πατριώτη.
Παριστάδου κόμματα
καὶ ἔχουν κατὰ στόματά.

Κύτταξέ θεάματα,
κωμωδίας, δραμάτων,
μὲ πλοκή, μὲ δέσι,
καὶ ἡ Σκηνὴ θὰ πέρσῃ.

Ἔλα, γὰρ, καὶ κατὰς
Θεατρῶν, Θεατὰς,
μοῦτσουν σαχπινικά,
σκεῦ θεατρικά,
μάσκις καὶ κοσμήματα
καὶ γὰρ γλώσσας τὸρρους.

Νά! τελεινὴν πρώτην πρῆξι,
γίνεται ταμπλό βιάν,
καὶ ὅτ' Κεντρικὸν τραβῇ
νὰ μετρήσουν τὰς εἰσπράξεις.

Ἔλα τώρα, Περικλῆ, πᾶμε ὅτ' Βασιλικὸν γὰρ νὰ δοῦμε τὴν Ρεζάν, νέον φροῦτο Γαλλικόν, ποὺ ὅτ' τέλος κατεδέχθη ν' ἀριδύει καὶ σ' ἐμᾶς, καὶ μετὰ τῶν εἰσιτηρίων ὅπως λένε τὰς τιμὰς νέον ἑλλειμμα θὰ φέρῃ ὅσῳ προϋπολογισμὸν καὶ μαλλώματ' ἀνδρογύνων καὶ πολὺν ἐρεθισμὸν.

Σὺ, Πατρί, πληγὰς καὶ πάλιν ἀνάτους ἴσων, κατεσώδωκε καὶ ἐκείνῳ τὸν ἴκον μου θίσων, ποὺ πηγαίνει γὰρ τὴν Πάτρα, ποὺ πηγαίνει γὰρ τὴν Σύρα, καὶ ἵσῃ Αἰγύπτῳ θὰ πάρῃ γὰρ νὰ φέρῃ λίγα, καὶ ἔτσι κάπως εἰσπορεύει τὸ Συναλλάγμα νὰ πέρσῃ, καὶ γλυτώσωμεν ἐπὶ τέλους καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ βάσανόν καὶ δίχως Στρέϊτ, Πεσμετζόγλου, καὶ οἰκονομολόγων γνῶμας.

Καλῶς σ' ἤρξῃ, Περικλέτο, καὶ ἔλα δῶσε μου μεπεντάχι... Ὁ Περ.—Μὰ γκατὶ, βρε Θεατρῶν, μοῦλθες ἔτσι με συνάχι; Ὁ Φασ.—Γὰρ νὰ βγαίνω ἵσῃ Σκηνῇ καὶ νὰ κάνω ρεβερέν-ἀρπαξὴ καταρροῇ καὶ μ' ἐπάρσῃ ἡμυρνεύτικας, καὶ ἀπὸ τοῦτο συμπεραίνω τὸ γληρότατον συνάχι [τῆς] πῶς καὶ ἡ Δόξα σὰν τὸ γῆρας δὲν μετὰ ἐρχεται μονάχη. Πάντα βλέπεις τὸ καλὸν ἀμικτον κακοῦ δὲν εἶναι... Ὁ Περ.—Ὅρσε πάντε χαστουκίαις, ξεπεσμέναι Θεατρίναι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐπαίξεν ἡ Βερώνη μὲς ὅτ' «Βα ρι ε τ ε» ποὺ τὰ καθίσματα τοῦ γεμίζον θεαταί, «Νὰ μὲ ζήλεις», ἦγον σφιγμέναι κωμωδία, γεμίστην ἀπὸ πνεύμα καὶ τόσην θυμῶν, τοῦ Λάσκαρη τοῦ Νίκου, τοῦ προσοίσεως κομπάρου, καὶ ἡμπεραρίου πάλιν ἐμοῦ τοῦ μπακαλιάρου, ὅτ' ἐκέρτεται τῆς καὶ πάλι θὰ τὴν παῖξῃ καὶ ὁ κόσμος τῶν Θεατρῶν χειροκροτῶν θὰ τρεῖ.

